

Scarlett Peckham

De hertog die ik verleidde

De geheimen van Charlotte Street – deel 1

1

Threadneedle Street, Londen *31 mei 1753*

‘Alle donders,’ mompelde Archer Stonewell, de hertog van Westmead, in de nachtelijke duisternis van zijn verlaten kantoor. Naast hem flikkerde een eenzame waskaars, die langzaam uitging, alsof hij zijn medeleven betuigde. Niemand was er getuige van dat hij instortte. Een volwassen man was volledig van zijn sokken geblazen door een simpel velletje papier van een meisje dat nog geen twintig was.

Het handschrift van Constance was zo krullerig dat het leedvermaak van het papier droop. *Je dagen als vrijgezel zijn geteld, mijn beste broer. Het bal staat gepland voor eind juli en het wordt sensationeel. Iedere dame die Westhaven binnenkomt, zal willen vertrekken als jouw hertogin. Probeer te genieten van je laatste maand in grimme, vastberaden eenzaamheid, want tegen de herfst zul je trouwen. (En staar me niet zo aan, Archer, ik voel het door de brief heen!)*

De regen striemde tegen de dure glas-in-loodramen. Het weer paste perfect bij de angst die zich in zijn maag had genesteld. Normaal gesproken was hij graag in het lege kantoor. De rijen grootboeken lieten zien hoe zijn investeringen uitgegroeid waren tot grootse bezittingen en de kaarten verdeelden het land in markten die rijp waren voor groei. Zijn kantoor was een tempel van orde en controle, en geen enkele plaats gaf hem zoveel rust.

Behalve vanavond. Vanavond werkte het niet. De oude mist was al aan het neerdalen.

Hij realiseerde zich hoe absurd zijn reactie was. Tenslotte was hij degene geweest die zijn tanden op elkaar had geklemd en had verklaard dat het verwekken van een erfgenaam een dringende morele

verplichting was. Hij was het die architecten had ingehuurd om de verwoeste kamers van Westhaven te restaureren. Hij had uitgeroepen dat het tijd was om de geesten die er rondwaarden vrij te laten en een vrouw te zoeken met wie hij zich in Westhaven zou kunnen setelen.

Hij had het geregeld. Hij had ervoor betaald. Het deed er niet toe dat hij zijn leven liever bij het oude hield: eenzaam en ongecompliceerd. Zonder herinneringen aan het verleden.

Het maakte niet uit dat een kind het enige in deze wereld was waar hij nog minder naar verlangde dan naar een vrouw.

Zo was het genoeg. Hij pakte zijn veer en richtte zich op de taak die voortvloeide uit zijn verantwoordelijkheid jegens zijn pachters, zijn familie en de Kroon. Hij bedankte Constance voor haar inspanningen, krabbelde zijn handtekening eronder, liet een beetje rode was smelten over de vouw in het papier en drukte er het zegel in behorend bij de titel die hij nooit had gewild, en nu koste wat het kost moest beschermen: de hertog van Westmead.

Hij trok zijn jas aan, doofde het vuur en liep de donkere trap af naar Threadneedle Street, waar zijn koetsier wachtte.

‘Naar huis, Uwe Excellentie?’

Hij aarzelde. Hij was al heel, heel lang heel, heel voorzichtig geweest. ‘Eerst een tussenstop op Charlotte Street drieëntwintig.’

Hij sloot zijn ogen en deinde mee op het ritme van de koets terwijl ze zich een weg baanden naar het westen in de richting van Maryle-Bone. Het was weken geleden dat hij het adres had bezocht. Weken waarin geruchten over het bestaan van de gelegenheid tot spottende speculaties hadden geleid over de handelingen die daar werden verricht en het soort mannen dat ernaar hunkerde. Het was dagelijkse kost geweest in herenclubs en koffiehuisen.

Zijn belangen waren precair. Dit was geen ideaal moment om als anders te worden bestempeld, of erger.

Maar op sommige avonden was er een grens aan iemands vermogen tot voorzichtigheid. Op sommige avonden moest een man slecht kunnen zijn.

En hij zou ervan genieten ook.

Het herenhuis zag er nog hetzelfde uit. Het was gebouwd van

bleke bakstenen en het terras was onopvallend. Er stond niets op de oude zwarte deur. De plaats was even discreet als altijd. De straat was heerlijk rustig.

Hij klopte aan en de meid, een onopvallend meisje, nam zijn smeedijzeren sleutel van het koord dat hij om zijn nek droeg en leidde hem zonder iets te zeggen naar de salon van de eigenares. Elena zat bij het vuur in haar gebruikelijke zwarte kleding. In tegenstelling tot de meeste vrouwen met haar beroep, was haar kleding kuis en streng. Het leek meer op het gewaad van een kloosterlinge dan op de nietsverhullende zijden kleding van een courtesane. Eigenlijk was het wel gepast, gezien het feit dat haar beroep dichterbij straf dan bij plezier lag.

‘Mevrouw Brearley, bezoek,’ kondigde de meid aan.

Hij zei niets. Elena kende hem goed genoeg om te vermoeden dat als hij hier was, hij niet in de stemming zou zijn om beleefdheden uit te wisselen.

‘Kies je instrumenten, kleeft je uit en wacht,’ zei Elena.

De meid bracht hem naar de andere kamer zonder ramen. De ruimte werd verlicht door kaarsen en er stond weinig meer dan een poef en een rek. Het meisje liet hem alleen en hij onderging het ritueel dat hij gedurende tien jaar in deze kamers had geperfectioneerd. Hij bekeek Elena’s uitrusting op de planken langs de muur. Leren riemen, zweepjes, allerlei soorten boeien. Zoals altijd pakte hij de berkentwijgjes, soepel en groen gehouden in een ondiepe bak met water, en een elegante gevlochten zweep met gouden uiteinden. Hij legde ze netjes op een fluwelen doek die daarvoor op een dressoir was achtergelaten en legde zijn opgevouwen kleding ernaast. Op zijn linnen overhemd na was hij naakt. Hij knielde neer, met zijn gezicht naar de muur gericht, om op haar te wachten.

Ze zou hem laten wachten. Het was haar gave om iemands uithoudingsvermogen te testen en hem te laten lijden.

Hij hoorde haar voetstappen door de gang. ‘Zwijg,’ zei ze toen ze de kamer binnenkwam. ‘Of ik zal je de mond snoeren.’

Ze deed een ruwe zwarte doek over zijn ogen en bond die stevig vast, zodat zijn huid schrijnde. De stof rook naar loog.

‘Had ik je niet opgedragen je uit te kleden?’

Dat had ze inderdaad. Maar ongehoorzaamheid maakte de procedure veel boeiender.

Ze rukte zijn overhemd bij de kraag naar achteren en hij voelde iets scherp van metaal in zijn nek, het koude blad van een naaischaar. Hij hoorde een knip, en vervolgens het scheuren van fijne stof. Zijn overhemd viel van zijn schouders en bleef rond zijn dijen hangen. Meteen verdween het juk van spanning dat hij op zijn nek droeg.

Hij voelde haar rokken langs zijn huid strijken toen ze de twijggies berkenhout stevig bij elkaar bond. Hij zette zich schrap en luisterde naar het suizende geluid terwijl ze de roede in de lucht testte.

De eerste slag schokte hem, hoewel hij die had verwacht, en de pijn had uitgenodigd. Hij liet zijn handpalmen op de vloer zakken en boog zich naar achteren om weerstand te bieden tegen de volgende verscheurende klap.

Zijn gedachten kwamen tot rust.

Voor het eerst in dagen glimlachte hij.

Hij sloot zijn ogen van opluchting en voelde dat hij eindelijk weer ruimte kreeg.

2

Grove Vale, Wiltshire *14 juli 1753*

Het openen van transportkisten was geen werk voor een dame. Maar Poppy Cavendish had er bitter weinig vertrouwen in dat het voordelen met zich meebracht om voor een dame aangezien te worden.

Ze duwde de hamerklauw rond de laatste spijker en trok met alle kracht die haar pezige lichaam kon opbrengen. Ze had maanden gewacht op deze specifieke kist, voorzien van de etiketten van meneer Alva Carpenter aan de andere kant van de Atlantische Oceaan. Ze was niet van plan nog langer te wachten.

De spijker bezweek met een bevredigende knal. De geur van gedroogde bladeren en veenmos waaierde om haar heen. Ze sloot haar ogen en ademde het aroma in. Het rook naar muskus, aarde en kansen.

De bakjes met wortels en bollen in de kist waren zorgvuldig verpakt. Elk item was voorzien van een nummer dat te vinden was op een blad met schetsen van de volwassen planten die ze zouden worden. Ze dwong haar handen om alles gestaag uit te pakken, voorzichtig om de droge, breekbare stekken die zo lang en zo ver hadden gereisd niet te beschadigen. Ze hield haar adem in toen ze de bodem van de kist bereikte.

Haar handen vonden wat ze zochten. *Magnolia virginiana*.

Eindelijk.

De stekken hadden de vochtige en moeizame reis over zee, via de Theems en uiteindelijk over de hobbelige en bochtige landwegen naar Wiltshire overleefd. Het waren acht dikke, stevige takken. De wasachtige bladeren waren droog en dof geworden, maar nog helemaal intact.

Ze hoopte alleen maar dat ze niet te laat waren aangekomen.

Een maand geleden zou ze de onderste bladeren in een mum van tijd van de takken hebben gehaald en in potten in de kas hebben geplant waar ze wortel konden schieten. Nu zou dat klusje moeten wachten. Ze wikkelde de stekken in een vochtige doek en plaatste ze in het zonlicht om ze veilig te bewaren. Ze had dringender zaken te regelen.

Er stond een leven op het spel. Haar eigen leven.

Ze richtte haar aandacht weer op haar bureau, waar ze in haar dikke, groezelige grootboek in verfoeide rijen de onmogelijke bedragen opschreef die ze nodig had om de kwekerij te redden en de ondoenlijke hoeveelheid tijd die ze zou moeten reserveren om alle spullen te vinden.

Twee weken, dat was de tijdsspanne waartoe haar lot was teruggebracht. Al haar dromen verschrompelden tot alles wat ze tussen nu en 1 augustus over een landweg van vijf kilometer kon vervoeren.

Ze wreef in haar ogen. Hoe ze de getallen ook herschikte, het kwam niet uit. De taak die ze voor zich zag, vereiste ten minste een van twee dingen: werk of kapitaal. Maar zelfs als ze dat laatste op de een of andere manier kon verwerven, zou ze nog steeds hetzelfde antwoord krijgen als ze op zoek ging naar tijdelijke arbeidskrachten. Er was niemand beschikbaar vanwege de verbouwing van Westhaven. Iedere gezonde arbeider in Grove Vale, of misschien zelfs in heel Wiltshire, was ingehuurd door de hertog van Westmead.

Als ze geen extra mannen kon aannemen, zou de kwekerij niet kunnen worden verplaatst en zou haar hele toekomst zijn overgeleverd aan de genade van... Stop, beval ze zichzelf. Als ze haar gedachten in die richting zou laten dwalen, zou ze terecht komen in een draaikolk van steeds rampzaligere scenario's. Ze moest zich concentreren op dat wat ze wel kon doen. Er was alleen een kans op redding als ze snel zou werken.

'Poppy.'

Ze draaide zich om. Een breedgeschouderde man leunde tegen de deur van haar werkplaats. Hij leunde met zo'n bezittersair tegen de omlijsting dat het leek of hij de plek zelf had gebouwd.

'Tom!' gilte ze, terwijl ze teatraal een hand op haar hart legde als de oude tang die ze ongetwijfeld voorbestemd was te worden. Het

vermogen van Tom Raridan om onopgemerkt te komen en te gaan was zijn grootste talent. Dat hij deze truc uithaalde sinds ze kinderen waren, deed haar niet minder schrikken.

‘Poppy,’ zei hij terwijl hij zijn ogen over haar heen liet glijden, waardoor ze zich bekeken voelde en dat was allesbehalve prettig. Hij was nooit een kleine man geweest, maar in de twee jaar die hij in de stad had doorgebracht, was hij nog breder geworden. Zonder de zomerzon van Wiltshire was zijn haar donkerder geworden. Het vlammend rood uit zijn jeugd jaren neigde nu naar kastanjebruin. Maar zijn glimlach was hetzelfde als toen ze hem voor het laatst had gezien. Een tikje te vertrouwd.

‘Ik ben gekomen zodra ik over je oom hoorde,’ zei hij. ‘Je had me moeten schrijven. Het klopt niet dat ik het in een brief van moeder moest lezen.’

Verdorie, hij had gelijk. Ze was zo in paniek geraakt door het plotselinge overlijden van haar oom en de chaos die dat in haar leven had gebracht, dat ze de regels voor het rouwen aan haar laars had gelapt. Er waren geen brieven verzonden. De tradities waren niet in acht genomen. Haar oom was dol geweest op Tom, en de vriendelijke oude man had meer verdiend.

‘Het spijt me, Tom. Ik ben bang dat ik druk bezig ben geweest. De erfgenaam van oom Charles arriveert over twee weken om bezit te nemen van Bantham Park. Ik had nogal haast om... mijn bezittingen veilig te stellen.’

‘Over twee weken al?’ Hij floot tussen zijn tanden, terwijl hij naar de planken met planten en stekken rondom hen keek. Langs de muren was van de vloer tot het plafond niet alleen gereedschap opgeslagen maar ook potten, zakken zaad en mos. ‘Wat ga je hiermee doen?’

‘Mijn oom heeft me het huisje in Greenwoods nagelaten, het enige deel van zijn bezit dat niet in beslag was genomen. Ik ben van plan om de kwekerij daarheen te verhuizen.’

‘Een hele kwekerij verhuizen? Hoe wil je dat doen?’

Ze zuchtte. ‘Met veel moeite.’

Tom schudde zijn hoofd. ‘Je hield altijd al van een uitdaging. Onze Poppy koos nooit de makkelijkste weg.’

Ze zuchtte opnieuw. Hij had geen ongelijk, maar ze was het beu dat hij altijd de neiging had om commentaar te leveren op zaken die hem niet aangingen.

Overigens was Tom niet de enige die commentaar gaf. Iedereen dacht dat ze onmogelijk was, maar dat kwam niet doordat ze dat zo graag wilde. Maar als ze de zogenaamde makkelijke weg koos, dan betekende dat zelden dat ze kreeg wat ze wilde. De wereld is niet gemaakt voor ambitieuze oude vrijsters. Je moest een nogal veeleisend en impopulair persoon zijn als je kans op succes wilde hebben.

Maar zelfs zij zou dit pad niet vrijwillig hebben gekozen. Jarenlang had haar oom haar verteld dat hij haar zijn privévermogen zou nalaten. Pas bij het voorlezen van het testament werd duidelijk dat Bantham Park al meer dan tien jaar niet winstgevend was geweest.

Er was geen privévermogen. Haar dromen en haar levensonderhoud vielen in de handen van een verre neef die ze nog nooit had ontmoet. En haar oom, de lieve oude man van wie ze meer had gehouden dan van wie dan ook en die ze had vertrouwd, had op de een of andere manier nooit de moed kunnen opbrengen het haar te vertellen.

‘Het is een te mooie dag om in dit mufte oude schuurtje over planten te piekeren,’ verklaarde Tom terwijl hij met een vies gezicht door haar grootboek bladerde. ‘Ga met me mee de tuin in.’

Ze keek naar haar grootboek en aarzelde. Ze had geen tijd voor ontspannen wandelingen. Maar Tom kon lastig zijn. Het was gemakkelijker toe te geven en te wachten tot hij zich verveelde en vertrok dan zich zijn woede op de hals te halen.

‘Prima, maar we gaan naar de kas. Ik moet snoeien voor het donker wordt.’

Het pad naar de werkplaats liep dwars door haar kleine imperium, felverlicht door de julizon. De kwekerij en de ommuurde tuinen hadden de heldere groentinten van hartje zomer. In het veld erachter groeiden groepjes fruitbomen en haar favoriete exotische jonge boompjes, naast wat rijen Engelse bomen. Zonnestralen dansten over het dak van de kleine kas, waar haar bloemen zich koesterden in het middaglicht. Ze kon nauwelijks geloven dat dit alles over twee weken niet meer van haar zou zijn.

‘Wat heb ik gemist in Grove Vale de afgelopen maanden?’ vroeg Tom terwijl hij dichterbij kwam zodat zijn arm de hare raakte.

Ze deed een stap bij hem vandaan. ‘De verbouwing van de Westhaven is bijna klaar. Je zou uit rijden moeten gaan om het huis te zien. Ze hebben er een paleis van gemaakt. Ik heb zelfs een paar bomen aan hen verkocht.’

Hij keek haar geïnteresseerd aan. ‘Je hebt zeker geen zaken met de hertog zelf gedaan? Ik heb een onderneming die interessant kan zijn voor zijn investeringsmaatschappij. Ik zou er heel wat voor overhebben om kennis met hem te maken.’ Hij knipoogde.

‘Ik ben bang dat de hoofd tuinier de belangrijkste persoon was met wie ik te maken had. Hij is op zichzelf al een behoorlijk heerszuchtige kerel. Ik durf me bijna niet voor te stellen hoe de hertog moet zijn als zijn tuinman al zo’n air heeft.’

Ze keek omhoog naar de lucht. Het werd laat. Ze moest weer aan het werk. ‘Het was aardig van je om te komen, Tom,’ zei ze, in de hoop dat hij de hint zou begrijpen. ‘Het was niet nodig geweest, maar het was erg aardig van je.’

‘Voor jou doe ik alles, Poppy.’

Ze koos ervoor om de toon in zijn stem te negeren en liep in rap tempo naar de kas, maar hij hield haar tegen onder een grote appelboom. Brutaal pakte hij haar hand en nam die in de zijne.

‘Sta me dit toe,’ fluisterde hij. Hij kuste haar op haar pols.

Ze voelde een golf van afschuw. Natuurlijk. Daarom had hij de tijd genomen om helemaal uit Londen te komen, terwijl een condoleancebrief passend zou zijn geweest.

Nu ze alleen was, dacht hij dat hij een kans had.

‘Tom, alsjeblieft,’ wierp ze tegen terwijl ze haar hand terugtrok. Toch kwam hij nog dichterbij.

‘Je weet waarom ik hier ben, nietwaar? Ik heb geen geheim gemaakt van mijn genegenheid voor jou. Ik heb een goede positie opgebouwd in Londen en beschik over voldoende middelen om in de stad een leven voor ons op te bouwen.’

Hij zonk op zijn knieën in het gras, met een vriendelijke, veelbetekenende glimlach in zijn ogen. ‘Poppy. Bewijs me de eer om met me te trouwen.’

Ze wenste vurig dat hij zou opstaan.

‘Je vleit me. Maar jij weet beter dan wie dan ook dat ik niet wil trouwen.’

Verwachtingsvol grijnsde hij naar haar. ‘Je veinst dat je niet wilt trouwen vanwege hen die denken dat niemand je wil hebben. Dat hoeft niet meer. Snap je het dan niet? Je bent niet de vrouw die de meeste mannen zouden willen, maar ik kies voor jou. Al dat gedoe over jou als gekke oude vrijster, daar zal ik een eind aan maken.’

Ze zette haar stekels overeind. ‘Jij hoeft helemaal niets te doen. Alsjeblieft, la...’

‘Poppy, doe niet zo gek. Je kunt hier niet alleen blijven. Je kunt al die struiken achterlaten,’ zei hij, wijzend naar de planten die ze sinds haar meisjesjaren zo zorgvuldig had verzorgd. ‘Ik koop nieuwe jurken voor je. We nemen privékamers, en zullen een kok en een meid aan nemen. Over een paar jaar heb ik genoeg geld om een paard te kunnen kopen. Als ik een betere plek kan vinden nog eerder. Ga met me mee naar Londen. Als mijn vrouw.’

‘Nee,’ zei ze resoluut. Met elke zin die hij uitgesproken had was haar medeleven wegens haar afwijzing geslonken. ‘En sta alsjeblieft op.’

Zijn gezicht versomberde. Het licht in zijn ogen doofde en zijn blik verduisterde.

Ze keek weg.

‘Het spijt me echt, Tom. En ik ben je dankbaar voor je vriendschap. Maar mijn leven is hier.’

Zijn wangen kleurden. ‘Vriendschap. Is dat hoe jij het noemt? Want ik zou het anders noemen. Of verleen jij al je vrienden dergelijke gunsten?’

Ze sloot haar ogen. Het was een enkel moment in het bos geweest. Een heel kort moment, bijna vijf jaar geleden, toen hij haar was komen helpen mos te plukken en ze had gelachen om iets wat hij had gezegd. Hij had haar tegen een boom geduwd en haar gekust. Gedurende ongeveer een halve seconde had ze het toegestaan, als vastgenageld aan de grond staan tenminste hetzelfde was. Toen was ze geschrokken weggerend.

Ze hadden er nog nooit over gesproken. Maar sinds die dag had

hij naar haar gekeken alsof hij iets over haar wist dat zij niet wist.

Alsof hij recht op haar had.

En omdat haar oom dol op hem was, omdat hij haar hielp in de kwekerij, omdat hij haar planten uit Londen had gestuurd, was ze blijven glimlachen en had ze gedaan alsof ze het niet zag, alsof het niet door haar huid sijpelde en haar kwelde tot in haar botten.

Het maakte haar doodmoe.

Ze ademde in en beantwoordde kalm zijn gekrenkte blik. ‘Tom, je bent altijd een vriend geweest. Ik hoop dat je er een blijft. Maar ik wil niet met jou trouwen, of met iemand anders. Als je daarom hierheen bent gekomen, moet ik je vragen te vertrekken.’

Zijn mond viel open. Zijn gezicht was vertrokken in een mengeling van verbijstering en gekwetstheid.

Haar woede verdween als sneeuw voor de zon toen ze plotseling de oude, gekwelde uitdrukking zag van de jongen die hij ooit was geweest. Arme Tom. Hij had bravoure genoeg, maar hij was niet slechter dan andere mannen, en ondanks zijn ondraaglijke aanmatiging was hij aardig voor haar geweest.

‘Ik weet zeker dat je een lieve vrouw zult vinden. Iemand die veel geschikter is dan ik.’

Zijn blik werd donker en onpeilbaar, als die van een hond die zou kunnen aanvallen. ‘Maar dat geldt niet voor jou, juffrouw Cavendish. Dat garandeer ik je.’ Hij draaide zich om en liep snel weg, zijn sterke nek en schouders gekromd, alsof hij zijn pijnlijke hart wilde beschermen. Ze keek hem na tot ze het niet meer kon aanzien.

Hoe had hij haar bedoelingen zo verkeerd kunnen begrijpen? Hij, die al jaren naar al haar grootse plannen had geluisterd? Te bedenken dat ze haar levenswerk, de passie waarin ze al haar energie en haar laatste shilling had gestoken, zou opgeven voor een appartement in Londen met een dienstmeisje? Ze zou nog eerder naar India zeilen, of haar eigen arm afhakken en die aan de Londense kok van Tom Raridan presenteren voor het avondeten.

Ze wenste geen echtgenoot. Ze wilde vrij zijn en niet afhankelijk van mannen. Haar hele leven was bepaald door het hunne. Mannen hadden haar met hun dood in het ongeluk gestort. Dankzij hun liefdadigheid had ze kunnen overleven en rondkomen en had ze een

voet aan de grond gekregen in het bedrijfsleven. Het waren echter ook hun halve waarheden geweest die haar ambities in rook deden opgaan. Ze was het beu om afhankelijk te zijn van hun welwillendheid en permissie. Ze was van plan om zelf de touwtjes in handen te nemen. En er was één ding dat ze met absolute zekerheid wist doordat ze gezien had hoe het er in de wereld aan toeging. Dat soort macht verkreeg je niet door te trouwen.

Ze leunde achterover tegen de warme glazen wand van de serre en bleef daar even staan, terwijl ze de kou van haar huid liet verdrijven door de hitte. Ondanks de felle zon had ze kippenvel gekregen. Tom had over één ding gelijk. Ze was nu helemaal alleen. Ze ademde de leemachtige, zwoele lucht uit de kas in. Het werd haar heel duidelijk. Als ze enige kans wilde hebben om haar onafhankelijkheid veilig te stellen, zou ze de woeste ijzeren wil moeten vinden waarvan zovelen hadden gezegd dat ze die bezat. Dat was niet als een compliment bedoeld, het was meer een beschuldiging geweest.

Ze wachtte tot haar handen niet meer trilden en begon de rijen plumeria te snoeien die in potten waren geplant. Het was een herhalende, fysieke bezigheid die haar altijd hielp haar hoofd leeg te maken. De geur van bloemen dreef om haar heen terwijl ze aan het werk was, en ze verwelkomde die in haar longen. Ze ging op haar tenen staan om bij de takken van de planten op de hoogste plank te kunnen, in zichzelf neuriënd.

‘Juffrouw Cavendish, neem ik aan?’ zei een mannenstem.

Ze schrok. Ze verloor haar grip en een plant viel van de plank in de richting van haar hoofd.

De man maakte een sprong om de pot op te vangen met zijn eigen schouder, zodat die niet op haar neus terecht kwam. Om haar gezicht voor de klap te behoeden, klemde hij haar lichaam tussen zijn sterke lijf en de planken voor haar. Geurig gebladerte prikte in haar wang en nek. Er streek iets langs haar hals: het gesteven linnen van de das van de man.

Wat een vervloekte dag. Had ze niet genoeg te doen zonder dat zich ongenode heren in elke ruimte van haar kwekerij vertoonden? Waar had ze het aan te danken dat ze haar van streek maakten met ongewenste huwelijksaanzoeken en haar aanvielen met planten?

Ze rekte haar hals om de nieuwste indringer beter te kunnen bekijken. Hij had de pot weer op de plank gezet en probeerde nu de knopen van zijn vest los te maken van de veters van haar stevige leren lijfje.

Toen bloosde ze, overvallen door het plotselinge krankzinnige verlangen om iets anders te dragen dan een strohoed en een verschooten oude tuinjurk.

Hij was geen klassieke schoonheid, wie hij dan ook was. Zijn neus stond scheef, alsof die ooit gebroken was geweest. Zijn ogen waren donker en hij had zware wenkbrauwen. Maar zijn havikachtige profiel, gecombineerd met zijn smetteloze kleding, aanzienlijke lengte en slanke postuur, benam haar bijna de adem. Als hij niet was binnengestormd en op de meest verontrustende dag van haar leven een ravage had aangericht terwijl het wellicht haar laatste vredige moment was, zou ze misschien zelfs geneigd zijn geweest hem aardig te vinden.

In plaats daarvan kneep ze haar ogen tot spleetjes. ‘Wie bent u, meneer?’

‘Archer!’ De schorre, beschaafde stem van een vrouw klonk vanuit de deuropening. ‘Vertel me alsjeblieft dat de vrouw die je hebt aangeklamp niet onze juffrouw Cavendish is.’

De man bevrijdde zijn laatste knoop en stapte weg, zich met een cynische glimlach tot de jonge vrouw wendend. ‘Ik zou het niet kunnen zeggen. Ik ben bang dat we nog niet aan elkaar voorgesteld zijn.’

‘Ik ben inderdaad juffrouw Cavendish. En dit is mijn kwekerij. Kan ik u helpen, of bent u alleen maar gekomen om mijn planten om te gooien?’

De tengerere vrouw zeilde naar binnen met een vriendelijke lach. Haar hoepelrokken waaierden gevaarlijk dicht langs de fragiele ranken van Poppy’s passiflora.

‘Vergeef ons, juffrouw Cavendish. Mijn broer heeft een erg merkwaardige manier om zichzelf voor te stellen. Ik ben lady Constance Stonewell en deze slechtgemanierde kerel is de hertog van Westmead.’

Poppy onderdrukte een bitter lachje. De hertog van Westmead.

Natuurlijk. Als het universum je eenmaal uitdaagde, waren de beproevingen meteen niet van de lucht.

De hertog hield zijn hoofd schuin, waardoor er een wit bloemblaadje uit zijn mooie bos glanzende haar dwarrelde. ‘Mijn welgemeende excuses dat ik u heb laten schrikken, juffrouw Cavendish. Er was niemand buiten.’

‘Het is een genoegen u te ontmoeten, mevrouw, Uwe Excellentie,’ zei ze. Ze deed weinig moeite om oprecht te klinken. ‘Waaraan heb ik dit genoegen te danken?’

‘U zult het niet leuk vinden als ik u dat vertel,’ zei lady Constance, terwijl ze naar voren leunde met een sprankeling in haar ogen, alsof zij en Poppy al jaren intieme grapjes met elkaar maakten. ‘Ik heb begrepen dat u al kennismemaakt hebt met mijn tuinman, meneer Maxwell.’

Maxwell. Poppy kreunde bijna hardop bij het horen van de naam van de man. Hij zat haar al weken achter haar vossen vanwege de bloemstikking voor een bal in Westhaven. Hij wilde maar niet begrijpen dat ze geen bloemiste was en bovendien niet eens tijd had. De verwarring was ontstaan toen ze bloemstukken had geschonken aan een aantal grotere landgoederen in het graafschap, in de hoop dat de opvallende ontwerpen voor meer klanten voor haar exotische planten zouden zorgen. Het plan had haar echter niet alleen nieuwe klanten opgeleverd, maar ze had ook meteen de reputatie dat ze prachtige bloemstukken voor bals kon samenstellen. Het was weliswaar vleidend, maar het droeg niet echt bij aan haar ambitie om bomen te verkopen.

‘Een zeer volhardende kerel, die meneer Maxwell,’ zei ze. ‘Ik ben echter bang dat...’

‘Blijkbaar niet volhardend genoeg,’ viel lady Constance haar in de rede. ‘Ik werd behoorlijk moedeloos toen ik hoorde dat zijn beroep op uw talent vruchteloos was. Er hangt veel af van het succes van dit bal en ik heb gehoord dat u een waar genie bent. Ik ben hier dus om te smeken. Als dat niet lukt, zal ik u wellicht om kunnen kopen met de wereldse goederen van mijn broer.’

De hertog van Westmead had hen de rug toegekeerd om de inhoud van haar kas te overzien, constateerde ze. Ze voelde een zweem

van trots dat het er allemaal nog was. Haar exotische planten stonden er stralend bij: geurig, groen en een weelderige kleurenpracht. Dat was wel wat anders dan de saaie rijen anjers en sinaasappelbomen die hij in een gemiddelde woning in Westhaven zou aantreffen.

‘Dat is erg aardig,’ zei Poppy, terwijl ze weer opging in het knippen van bladeren om aan te geven dat ze geen tijd had voor een lang gesprek. ‘Ik vind het vervelend om in herhaling te vallen, maar ik heb uw meneer Maxwell al duidelijk gemaakt dat ik de opdracht niet kan aannemen. Ik ben met iets anders bezig, en zoals ik heb geprobeerd uit te leggen, is dit een kwekerij, geen bloemenwinkel.’

De hertog van Westmead keek haar over zijn schouder aan en ving haar blik. ‘Maar het is een bedrijf, nietwaar, juffrouw Cavendish?’

Ze beloonde hem met een strakke glimlach. Ze hield er niet van neerbuigend te worden behandelend. Vooral niet door een hertog.

‘Dat klopt, Uwe Excellentie,’ zei ze vriendelijk, terwijl ze net als hij elk woord benadrukte. Haar grootvader was burggraaf geweest en haar moeder een lady. Als ze wilde, kon ze precies zoals hij praten. ‘Maar ik merk dat ik geen nieuwe opdrachten kan aannemen vanwege het feit dat iedere man in heel Wiltshire in dienst lijkt te zijn van uw huishouden.’

Lady Constance klapte in haar handen, alsof dit verrukkelijk nieuws was. ‘Maar, juffrouw Cavendish, als arbeid het probleem is, stel ik graag de middelen van mijn broer tot uw beschikking. Ik weet zeker dat Zijne Excellentie u kan helpen met alles wat u nodig hebt.’

Poppy schonk hen haar allerliefste glimlach. ‘Wat aardig. Zijne Excellentie zou kunnen beginnen door deze pot naar die hogere plank te verplaatsen,’ zei ze, wijzend op een rij vetplanten in zware potten.

Ze ging ervan uit dat haar brutaliteit haar direct een berisping zou opleveren, gevolgd door het vertrek van haar ongewenste gasten.

De hertog van Westmead beantwoordde haar glimlach echter net zo vriendelijk. Daarna trok hij een voor een zijn handschoenen uit, pakte met zijn blote handen een pot huislook en zette het neer op de gewenste plaats.

Zijn zus keek minzaam toe alsof de aanblik van een hertog die de bevelen van een kweker opvolgde volkomen normaal was. ‘Juffrouw Cavendish, leest u de Londense kranten?’ vroeg ze.

‘Niet vaak,’ zei Poppy, vol leedvermaak kijkend naar de hertog, die aarde van zijn onberispelijke vest veegde.

‘Dan bent u zich misschien niet bewust van mijn reputatie op het gebied van het plannen van geweldige feesten tegen torenhoge kosten,’ zei ze opgewekt, alsof ze er erg op trots op was dat er zo over haar gepraat werd. ‘Vertel het haar, Archer.’

‘Ik kan in elk geval getuigen van de torenhoge kosten,’ zei hij terwijl hij met een knipoog een andere plant oppakte. ‘Buiten de familie om heeft niemand voet in Westhaven gezet gedurende een lange tijd. Daarom is het erg belangrijk dat mijn gasten onder de indruk zullen zijn. Ik wil de hele balzaal omtoveren tot een verrukkelijke binnentuin,’ vervolgde lady Constance. ‘Iets wat zo uniek, mooi en uitbundig is dat alle dames op twee continenten zich haasten om het te evenaren, vooral nadat ik er in elke lokale krant over geschreven heb.’

Ze zweeg even en de sprankeling in haar ogen was overgegaan in een nogal vastberaden glinstering. ‘Ik ben natuurlijk geen expert in handel, maar een slimme zakenvrouw kan vast de afweging maken of de kans om haar talenten te tonen voor de rijkste klanten van het land genoeg is om haar andere verplichtingen wat uit te stellen.’

Poppy probeerde niet boos te kijken toen ze hoorde suggereren dat ze dom was. ‘Mijn eerdere verplichtingen, zoals u het noemt, zijn voor mij van grotere waarde dan de kans die u beschrijft. Sterker nog, voor mij is het onbetaalbaar.’

Hierop wendde de hertog van Westmead zich met een opgetogen grijns tot haar. ‘Alles heeft zijn prijs, juffrouw Cavendish.’

‘Uw tuinman heeft me al het driedubbele van mijn gebruikelijke honorarium geboden.’

Hij glimlachte. ‘Ik had het niet over geld.’

Lady Constance rolde met haar ogen. ‘Bereidt u voor op een van zijn saaie uiteenzettingen over zaken.’

‘Ik wil juffrouw Cavendish alleen maar meedelen dat een gewiekste investeerder weet dat geld slechts een van de vele vormen van valuta is, en vaak de minst waardevolle.’

‘Misschien naar de maatstaven van een hertog.’ Poppy kon het niet nalaten dat te zeggen.

De hertog grinnikte. ‘Laten we de theorie op de proef stellen. U zei dat u goede mannen nodig hebt. Hoeveel hebt u er nodig?’

Poppy legde haar troffel neer en sloeg haar armen over elkaar. Vanwege de woordenwisseling verdubbelde ze het minimumaantal. ‘Twaalf.’

‘Dat is geregeld!’ riep lady Constance uit.

‘Het maakt echt niet uit hoeveel mannen u zou kunnen leveren, want als ik weg was om een binnentuin van uw balzaal te maken, zou er hier niemand zijn om toezicht te houden op hun werk.’

‘Tenzij u iemand hebt die toezicht voor u houdt,’ zei lady Constance. ‘De hertog heeft angstaanjagend veel opzichters in dienst. Ik zal ervoor zorgen dat u er een toegewezen krijgt.’

Poppy zuchtte. ‘Volgens mij begrijpt u het niet helemaal. Het werk waar ik mee bezig ben, moet binnen twee weken klaar zijn, en het omvat het verplaatsen van meerdere hectaren planten en goederen. Alles moet zo’n vijf kilometer over een landweg vervoerd worden.’

De hertog trok een wenkbrauw op. ‘Nu verzint u excuses, juffrouw Cavendish, terwijl u beloften zou moeten afdwingen. Een bekwame onderhandelaar moet instinctief aanvoelen wanneer hij de knoop moet doorhakken.’

De vlegel grijnsde naar haar.

Ze veegde haar handen af aan haar schort. Ze had zichzelf voorgehouden dat ze haar vasthoudendheid moest bewijzen. Als de hertog felle onderhandelingen wilde, kon hij die krijgen.

‘Uitstekend. Dit zijn mijn eisen. Vijftien man, een bekwame opzichter en zoveel geld als nodig is om mijn goederen vóór 30 juli te vervoeren. Bovendien zal ik voor mijn tijd en diensten een vooruitbetaling van zeshonderd pond vragen.’

Het was een bizar bedrag. Het zou haar kunnen redden. Maar een weldenkend mens zou nog niet eens met de helft akkoord gaan.

‘Akkoord,’ zei lady Constance.

De hertog trok een wenkbrauw op. ‘Goed gedaan, juffrouw Cavendish. U leert snel.’

Ze trok haar gezicht in de plooi en wendde voor dat ze een vrouw was die geen lessen nodig had.

‘Er is nog één ding dat ik nodig heb. Een vriend van mij wil graag een voorstel doen aan de investeringsmaatschappij van Zijne Excellentie. Staat u mij toe u aan elkaar voor te stellen.’

‘Een vriend?’ vroeg de hertog.

‘Mijn broer wil het gesprek graag aangaan,’ zei lady Constance snel en ze wierp hem een doordringende blik toe. ‘Toch, Uwe Excellentie?’

‘Graag zelfs,’ zei hij lijsig.

‘Perfect.’ Zijn zus straalde, opnieuw het toonbeeld van opgewektheid en vrolijkheid nu ze had gekregen wat ze wilde. ‘Ik zal een koets sturen om u morgenochtend op te halen, juffrouw Cavendish.’

Ze stak haar gehandschoende hand uit.

Poppy deed het enige wat ze nog kon doen en schudde haar de hand.